

Nr 84.

Av herrar **Nordström** i Kramfors och **Kempe**, i anledning av *Kungl. Maj:ts framställning om bidrag till stipendier för utbildande av diakoner för kyrklig och social tjänst.*

I statsverkspropositionen, åttonde huvudtiteln, punkt 278, föreslår chefen för ecklesiastikdepartementet bidrag till stipendier för utbildande av diakoner för kyrklig och social tjänst.

Först under senare år har mera allmänt erkänts, att en verkligt effektiv socialvård är en hela samhällets oavvisliga angelägenhet. Motståndet mot en humanisering av socialvården har varit oerhört hårt. Ännu i dag ha såren efter tidigare skedens försummelser inte läkts.

Om man ser tillbaka i tiden, veta vi att fattigvård och hjälp till behövande i mycket stor utsträckning varit baserad på s. k. barmhärtighet, vilken varit mycket intimt förbunden med vissa religiösa organisationer. Inte bara skolan hade sig förelagt att överlämna ordförandeposterna i de lokala skolstyrelserna till prästerskapet, den dåtida fattighjälpen var också på samma sätt förbunden med kyrkliga organ. Det behöver inte sägas, att det är en av de stora vinsterna, både för skolan och socialvården, att vi numera kommit så långt att samhället formellt genomfört ett skiljande av dessa organ från kyrkan. Vid de numera arbetande statliga socialinstituten utbildas elever för socialvård och andra samhällliga funktioner; detta är ett framsteg som förpliktar.

Det är därför överraskande, att chefen för ecklesiastikdepartementet år 1948 förelägger riksdagen förslag om stipendier för utbildning av kristliga socialvårdare vid Svenska diakonsällskapet, vilket enligt stadgarna har till ändamål »att till svenska kyrkans tjänst för fattigas, sjukas, förkommas eller eljest nödställdas vård och hjälp fostra och utbilda kristliga män av evangelisk-lutherska bekännelsen».

Svenska diakonsällskapet har efter 50-årig verksamhet nu funnit tiden mogen för en framstöt att ånyo giva socialvården en religiös prägel. Under tidigare skeden av vårt lands historia hade kyrkan mycket stora möjligheter att bedriva en positiv socialvård. Det har tagit lång tid och stora självuppoftande ansträngningar från arbetarrörelsens sida att bygga över försummelserna från den tiden.

Även om, som Diakonsällskapet hävdar, behovet av diakoner är stort, får detta inte sammanblandas med att bristen på lämpligt folk för socialvårdstjänsten är stor. Därför ha vi också svårt att förstå socialstyrelsens

tillstyrkande av Diakonsällskapets hemställan om bidrag. Därest socialstyrelsen är medveten om att »efterfrågan på personer med social utbildning är mycket stor», borde väl konsekvensen bjuda den att yrka på en tillräcklig utbyggnad av socialinstituten för avhjälpande av denna brist.

Därest Diakonsällskapet vid sin anstalt vill utbilda personer för religiös verksamhet, måste detta enligt vår mening vara dess ensak, ingen vill förmena det rätten härtill. Men dess begäran om samhällets sanktion för inblandning i socialvården bör på det bestämdaste avvisas. Att hålla tentamen på syndabekännelsen med våra dagars hjälpbehövande borde vara oförenligt med modern socialvård.

På grund av vad vi sålunda anfört få vi hemställa,

att riksdagen måtte besluta att avslå förslaget om bidrag till stipendier för utbildande av diakoner för kyrklig och social tjänst.

Stockholm den 19 januari 1948.

Axel Nordström.

Gösta Kempe.
